

Илӛс — рақами нӯҳ

Пайғамбар дурӯғ гуфт

Jeff Pippenger

2023-10-11

Мо мақолаи охирино бо порчае ба анҷом расондем, ки дар бораи «рӯҳи дурӯғгӯ» суҳан меронад. Матни зерин яке аз бандҳои ҳамоно порча мебошад.

«Хизматгузори тақдиснаёфта худро бар зидди Худо саф меороянд. Онҳо Масеҳ ва худои ин ҷаҳонро дар як нафас ситониш мекунанд. Ҳарчанд ба зоҳир эътироф мекунанд, ки Масеҳро мепазиранд, онҳо Бараббосро дар оғӯш мегиранд ва бо амалҳои худ мегӯянд: “На Ин Одам, балки Бараббос”. Бигзор ҳар кӣ ин сатрҳоро меҳонад, хушёр бошад. Шайтон ба он чи карда метавонад, фаҳр кардааст. Ё гумон мекунад, ки метавонад он ягонагиро, ки Масеҳ дуо карда буд дар калисои Ё мавҷуд бошад, барҳам диҳад. Ё мегӯяд: “Ман берун хоҳам рафт ва рӯҳи дурӯғ хоҳам шуд, то ҳар киро тавонам, фиреб диҳам, ба айбҷӯй ва маҳкум кардан ва таҳриф кардан водор намоям”. Бигзор писари фиреб ва шӯҳиди козиб аз ҷониби калисое пазируфта шавад, ки нури бузург, далелҳои бузург доштааст, ва он калисо паёмеро, ки Худованд фиристодааст, рад хоҳад кард ва беасостарин иддаоҳо ва фарзияҳои дурӯғин ва назарияҳои ботилро хоҳад пазируфт. Шайтон аз ҳамоқати онҳо меҳандад, зеро ӯ медонад, ки ҳақиқат чист».

Testimonies to Ministers, 409.

Бигзор «писари фиреб ва шӯҳиди дурӯғинро калисое, ки нури бузург ва далели бузург доштааст, бипазирад, ва он калисо паёмеро, ки Худованд фиристодааст, рад хоҳад кард ва даъвоҳои тамоман беасос, фарзияҳои дурӯғин ва назарияҳои ботилро қабул хоҳад намуд». Дар соли 1863, адвентизми миллерӣ ба усулшиносии беасос ва ботиле, ки протестантизми муртад ба кор бурда буд, «бозгашт» кард ва таъйини Уилям Миллерро дар бораи ҳафт замони Левиён бисту шаш рад намуд. Мавзӯи «бозгаштан» ба воситаи ошӯбгарон дар Ададҳо ҷордаш тасвир шудааст, вақте ки онҳо қарор карданд сарваре интиҳоб намоянд ва ба Миср бозгарданд.

Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед барои худ сарваре таъйин кунем ва ба Миср бозгардем». Ададҳо 14:4.

Мавзӯи «бозгаштан» ба протестантизми муртад низ аз ҷониби Ирмиё тасвир шудааст, ҳангоме ки дар боби понздаҳум ба ӯ гуфта шуд, ки протестантҳои сукуткарда метавонанд назди ӯ бозгарданд, аммо ӯ набояд ба назди онҳо «бозгардад».

Ман дар маҷлиси масҳаракунандагон нанишастам ва шодӣ накардам; ман танҳо нишастам аз боиси дасти Ту, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур кардӣ. Чаро дарди ман доимист, ва ҷароҳати ман табобатнопазир аст, ки шифо ёфтан намехоҳад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки хушк мешаванд? Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: «Агар бозгашт намоӣ, Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз палид ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ

буд; бигзор онҳо сӯи ту бозгарданд, аммо ту сӯи онҳо бознагард. Ва Ман туро барои ин қавм девори мисини мустаҳкам хоҳам сохт; ва онҳо бар зидди ту ҷанг хоҳанд кард, аммо бар ту ғолиб нахоҳанд шуд, зеро ки Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам», мегӯяд Худованд. Ирмиё 15:17–20.

Эҳтимол равшантарин тасвири пешгӯёнаи усули бознагаштан ба протестантизми муртад дар саргузашти пайғамбари нофармон дида мешавад, ки паёми сарзаниширо ба Ирбоём, нахустин подшоҳи даҳ сибти шимолӣ, расонид.

Ва подшоҳ ба марди Худо гуфт: «Бо ман ба хона биё ва худро қувват деҳ, ва ман ба ту мукофоте хоҳам дод». Ва марди Худо ба подшоҳ гуфт: «Агар нисфи хонаи худро ба ман бидиҳӣ ҳам, бо ту дохил нахоҳам шуд, ва дар ин ҷо на нон хоҳам хӯрд ва на об хоҳам нӯшид; зеро ба воситаи каломи Худованд ба ман чунин амр шудааст, ки: нон махӯр, об манӯш, ва аз ҳамон роҳе ки омадаӣ, бознагард». Пас ӯ аз роҳи дигаре рафт ва аз он роҳе ки ба Байт-Ил омада буд, барнагашт. 3 Подшоҳон 13:7–10.

Паёмбари нофармон аз ҷониби Худо огоҳ карда шуда буд, ки аз ҳамон роҳе, ки омада буд, барнагардад. Адвентизми Миллерӣ аз протестантизм, ки бо Сардис ифода шудааст, берун омада буд, ва онҳо набояд бозпас мегаштанд. Ҳарчанд паёмбари нофармон хуб медонист, ки набояд аз ҳамон роҳе, ки омада буд, баргардад, як паёмбари козиб аз подшоҳии Ёробоём ба ӯ гуфт, ки Худо гуфтааст, паёмбари нофармон бояд ба хонаи он паёмбари козиб баргардад ва бо ӯ хӯрок бихӯрад. Бар хилофи роҳнамоии Худо, ӯ айнан ҳамин корро кард. Ҳамин ки ӯ ба хӯрдани ғизои паёмбари козиб оғоз кард, Китоби Муқаддас ба равшанӣ мегӯяд, ки паёмбари Сомария дурӯғ гуфта буд.

Ва дар Байт-Ил пайғамбари пире сокин буд; ва писаронаш омада, ҳамаи корхоеро, ки он рӯзи марди Худо дар Байт-Ил карда буд, ба ӯ нақл карданд; ва суҳанонеро низ, ки ӯ ба подшоҳ гуфта буд, ба падарашон хабар доданд. Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Ў аз кадом роҳ рафт?» Зеро писаронаш дида буданд, ки он марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, аз кадом роҳ рафтааст. Ва ӯ ба писаронаш гуфт: «Харро барои ман зин кунед». Пас онҳо харро барои ӯ зин карданд, ва ӯ бар он савор шуд, ва аз паси марди Худо рафт, ва ўро дид, ки зери булуте нишастааст; ва ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳамон марди Худой, ки аз Яхудо омадаӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳастам». Он гоҳ ба ӯ гуфт: «Бо ман ба хона биё ва нон бихӯр». Ва ӯ гуфт: «Ман наметавонам бо ту баргардам ва бо ту дохил шавам; ва дар ин ҷо бо ту на нон хоҳам хӯрд ва на об хоҳам нӯшид; зеро бо каломи Худованд ба ман гуфта шуд: “Дар он ҷо нон махӯр ва об манӯш, ва аз ҳамон роҳе, ки омадаӣ, боз нагард.”» Ў ба вай гуфт: «Ман низ мисли ту пайғамбар ҳастам; ва фариштае бо каломи Худованд ба ман суҳан гуфта, гуфтааст: “Ўро бо худ ба хонаат баргардон, то нон бихӯрад ва об бинӯшад.”» Аммо ӯ ба вай дурӯғ гуфт. Пас ӯ бо вай баргашт, ва дар хонаи ӯ нон хӯрд ва об нӯшид. 3 Подшоҳон 13:11–19.

Пайғамбари беитоат бо пайғамбари дурӯғгӯи Сомария хӯрд ва нӯшид, яъне ӯ паёми як пайғамбари муртадро пазируфт ва паёми Худовандро рад кард; ҳамон паёмеро, ки худи ӯ дар ҳамон рӯз бо вафодорӣ расонида буд. Ў ба хубӣ медонист, ки набояд бозгардад, вале ба ҳар ҳол чунин кард. Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки агар «писари макр ва шаҳодати

дурӯғ аз ҷониби калисое, ки нури бузург, далели бузург доштааст, пазируфта шавад, он калисо паёмеро, ки Худованд фиристодааст, рад хоҳад кард». Дар таърихи миллерӣ фариштаи аввал заминро бо ҷалоли худ равшан карда буд. Дар соли 1840, паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон бурда шуд.

«Хабари ба наздикӣ омадани Худованд ба ҷаҳони мо бо кудрат ва ҷалоли бузург ҳақиқат аст, ва дар соли 1840 овозҳои бисёре барои эълони он баланд гардиданд». Manuscript Releases, ҷилди 9, 134.

Дере нагузашта, адвентизми миллерӣ ба «дурӯғ»-и усули протестантизми муртад бозгашт ва «паёми Худованд»-ро, ки Худо ба воситаи Вилиям Миллер фиристода буд, канор гузошт. Онҳо паёми Мӯсоро, ки аз ҷониби Илёс пешниҳод гардида буд, рад карданд; ва «дурӯғ»-е, ки дар оғози таърихи миллерӣ пазируфта шуд, ҳамон «дурӯғ»-ест, ки дар анҷом ба он имон оварда мешавад; ҳамон «дурӯғ», ки бар адвентизми лодикиявӣ фиреби саҳт меоварад.

Ва бо ҳар навъ фиреби ноинсофӣ дар онҳое ки ҳалок мешаванд; зеро муҳаббати ростиро барои он қабул накарданд, то наҷот ёбанд. Ва барои ҳамин Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд. 2 Таслӯникиён 2:10–12.

Мо кӯшиш дорем нақши Илёсро ҳамчун рамз дар иртибот бо таърихҳои мутаваззии шоҳи протестантизм ва шоҳи ҷумҳуриҳои дар даврае, ки подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ҳукмронӣ мекунад, нишон диҳем. Душвории ба таври пешгӯёна ба ҳам овардани ҳамаи масъалаҳои соли 1863, ҳадди ақал барои ман, дар хатҳои гуногуни ба ҳам вобастааст, ки ба мафҳуми «мантиқи гирдогирд» наздик мешаванд. Мантиқи рости рӯшан ҳамеша беҳтарин равиш аст, аммо муайян кардани ҳақиқи илоҳӣ ва муносибатҳои он ҳақиқ бо якдигар кори душвор аст, зеро онҳо дар Китоби Муқаддас «каме дар ин ҷо ва каме дар он ҷо» ёфт мешаванд.

Ў донишро ба кӣ таълим хоҳад дод? Ва таълимотро ба кӣ хоҳад фаҳмонд? Ба онҳое ки аз шир ҷудо шудаанд ва аз пистонҳо дур карда шудаанд. Зеро фармун бояд бар фармун бошад, фармун бар фармун; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо. Ишаё 28:9, 10.

Инчунин, он ҳангоме кори душвор аст, ки шунавандагони мақсади шумо аз касоне иборат бошанд, ки бо ҳақиқатҳое, ки шумо ба онҳо мепардозед, ошноянд, вале дигарон нисбат ба ҳамаи ин нав мебошанд. Қариб ҳамаи ҳақиқатҳое, ки ман дар назар дорам дар ин мақола шарҳи умумии онҳоро пешниҳод намоям, дар Лавҳаҳои Ҷабҳуқ ёфтан мумкин аст. Аз тарси он ки мабодо чунин садо диҳад, ки гӯё ман аз «мантиқи даврӣ» истифода мебарам, меҳоям пеш аз он ки воқеан ба он ҷо бирасем, ба шумо бигӯям, ки мо ба кучо меравем.

Соли 1863, Адвентизми миллеритии Лаодикия сурати рашкро барпо кард. Сурати рашк нахустини ҷаҳон насли Адвентизми Лаодикияро ифода мекунад.

Пас ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун ҷашмони худро ба сӯи шимол бардор». Ва ман ҷашмони худро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, аз ҷониби шимол, назди дарвозаи

қурбонгоҳ, ҳамин сурати рашк дар даромадгоҳ буд. Ҳизқиёл 8:5.

Чор насли калисои Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум дар порчаҳои гуногуни Навиштаҳо муаррифӣ шудаанд, вале ман Ҳизқиёл ҳаштро ҳамчун нуқтаи асосии истинод ба қор мебарам. Сабаби ин дар он аст, ки боби ҳашт ба боби нӯҳ мегузарад. Дар Ҳизқиёл нӯҳ, муҳригузори ясаду чилу чаҳор ҳазор ба таври тасвирӣ нишон дода шудааст, ва дар «Шаҳодатҳо», чилди панҷум, Ҳоҳар Уайт ин воқеиятро ба таври равшан муайян мекунад. Дар шарҳҳои Ҳоҳар Уайт, ӯ ба таври равшан дар бораи ду табақаи парастешкунадагон дар Уршалим суҳан мегӯяд, вақте ки муҳригузорӣ ба амал меояд. Ҳизқиёл низ ҳамин қорро мекунад, ва табақае ки муҳро намегирад, дар боби ҳашт муаррифӣ шудааст.

«Он табақае, ки аз заволи рӯҳонии худ ғамгин намешаванд ва бар гуноҳони дигарон мотам намегиранд, бе муҳри Худо гузошта хоҳанд шуд. Худованд фиристодагони Худро, он мардонро, ки дар дастхояшон аслиҳаи қатл доранд, чунин амр медиҳад: “Аз паси ӯ аз миёни шаҳр бигузареда ва бикӯшед; чашми шумо дарег надорад, ва раҳм накунад: пирону ҷавонон, ҳам духтарон, ҳам кӯдакони хурдсол, ва ҳам занонро тамома бикӯшед; вале ба ҳеҷ касе, ки бар ӯ аломат аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед. Пас онҳо аз пирони солхӯрдае, ки пеши хона буданд, оғоз карданд.”»

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — муқаддасгоҳи Худованд — аввалин шуда зарбаи ғазби Худро эҳсос кард. Пирони қадим, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург ато карда буд ва онҳо ҳамчун посбонони манфиатҳои рӯҳонии халқ меистоданд, ба амонате, ки ба онҳо супурда шуда буд, хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъро пеш гирифтанд, ки гӯё мо дигар набояд мунтазири мӯъҷизаҳо ва зуҳури ошқори қудрати Худо бошем, чунон ки дар рӯзҳои пешин буд. Замонҳо тағйир ёфтаанд. Ин суҳанон беимонии онҳоро қувват мебахшанд, ва онҳо мегӯянд: Худованд на неқӣ хоҳад кард ва на бадӣ хоҳад овард. Ӯ он қадар пурраҳм аст, ки қавми Худро бо доварӣ ҷазо намедиҳад. Ҳамин тавр, «Сулҳ ва амният» нидои мардоне мешавад, ки дигар ҳеҷ гоҳ овози худро мисли қарнай баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо гуноҳхояшон ва ба хонаи Яқуб хатохояшонро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки аккос задан намехостанд, ҳамонҳоянд, ки интиқоми одилонаи Худо ба ғазабомадаро эҳсос мекунанд. Мардон, духтарон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷо ҳалок мешаванд». Testimonies, volume 5, 211.

Боби ҳаштум онҳоро дар Ерусалим — «калисо»-ро, ки дар насли қоруми он чаҳор насл қарор доранд, тасвир мекунад; онҳо ба сурати қасоне муаррифӣ шудаанд, ки ба офтоб сачда мекунанд.

Ва ӯ маро ба саҳни дарунии хонаи Худованд овард; ва инак, назди дари маъбади Худованд, дар миёни айвон ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ мард буданд, ки пушташон сӯи маъбади Худованд ва рӯйшон сӯи шарқ буд; ва онҳо ба сӯи шарқ ба офтоб сачда мекарданд. Сипас ӯ ба ман гуфт: «Оё инро дидаӣ, эй писари одам? Оё барои хонаи Яхудо қори сабуке аст, ки он зиштиҳое, ки ин ҷо мекунанд, ба ҷо меоваранд? Зеро онҳо заминро аз зӯроварӣ пур кардаанд, ва боз гаштаанд, то Маро ба ҳашм оваранд; ва инак, онҳо шоҳаро ба бинии худ мегузоранд. Бинобар ин Ман низ бо ғазаб амал хоҳам кард: чашми Ман дарег нахоҳад дошт, ва раҳм нахоҳам кард; ва гарчанде ки бо овози

баланд дар гӯшҳои Ман нидо кунанд ҳам, онҳоро нахоҳам шунид». Ҳизқиёл 8:16–18.

Чунон ки дар мавриди хабари бади даҳ ҷосус буд, он бисту панҷ роҳбари исён, ки офтобро парастид мекунанд, низ Худовандро ба ғазаб «барангехтаанд». Қонуни якшанбе ҳамон «рӯзи барангехтан» аст, ки анбиё ба он пешопеш ишора мекунанд. Боби нӯҳ онҳоро тасвир мекунад, ки дар ҳамон лаҳзаи замон мӯҳри Худоро қабул мекунанд, зеро он фақат боби ҳаштро такрор намуда, онро ба таври густардатар баён мекунад.

«Ин мӯҳр задани бандагони Худо [Ваҳй боби ҳафт] ҳамон аст, ки ба Ҳизқиёл дар рӯё нишон дода шуда буд». Testimonies to Ministers, 445.

Соли 1863 насли аввали адвентизми Лоадикия саргардонии худро дар биёбон оғоз кард. Таърихи нубувватие, ки сурати рашкро дар соли 1863 муайян мекунад, ҳамон ғӯсолаи тиллоии Ҳорун буд. Хусусиятҳои нубуввати ғӯсолаи тиллоӣ инҳоянд, ки он сурати ҳайвон буд ва аз тилло сохта шуда буд. Тилло рамзи Бобил аст, бинобар ин ғӯсолаи тиллоии Ҳорун сурати ҳайвони Бобил буд. Сурати ҳайвон танҳо ҳамчун иттиҳоди калисо ва давлат, бо он ки калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ дорад, таъриф мешавад.

«Аммо “сурати ҳайвон” чист? ва он чӣ гуна бояд ташкил ёбад? Суратро ҳайвони дӯшоха месозад, ва он сурате барои ҳайвон аст. Он ҳамчунин сурати ҳайвон номида мешавад. Пас, то бидонем, ки ин сурат чӣ гуна аст ва чӣ гуна бояд ташкил ёбад, мо бояд хусусиятҳои ҳуди ҳайвонро — папагиро — биомӯзем.

«Ҳангоме ки калисои ибтидоӣ бо дур шудан аз соддагии Инчил ва пазируфтани ойинҳо ва расму русуми бутпарастӣ фосид гардид, вай Рӯҳ ва қудрати Худоро аз даст дод; ва барои он ки вичдони мардумро зери назорат гирад, ба пуштибонии ҳокимияти дунявӣ рӯй овард. Натиҷаи он папагарӣ буд, яъне калисое, ки қудрати давлатро зери назорати худ гирифта, онро барои пешбурди мақсадҳои худ, махсусан барои ҷазо додани “бидъат”, ба қор мебурд. Барои он ки Иёлотҳои Муттаҳида ҳайкали ҳайвони ваҳширо бисозад, қудрати динӣ бояд ҳукумати шаҳрвандиро чунон зери назорат гирад, ки ҳокимияти давлат низ аз ҷониби калисо барои расидан ба мақсадҳои худ ба қор бурда шавад». «Муборизаи бузург», 443.

Ғӯсолае, ки Ҳорун сохт, дар ҳамон айём сохта шуд, ки Мусо Даҳ Аҳкомро мегирифт. Аҳкоми дуюм ибодати бутҳоро манъ мекунад ва ҳамчунин тавсифи қисмане аз ҳислати Худоро дар бар мегирад, он гоҳ ки Худоро ҳамчун Худои ғайур муаррифӣ мекунад.

Барои худ ҳеҷ бути кандакоришудае, ё ҳеҷ сурате аз чизе, ки дар осмони боло аст, ё дар замини поён аст, ё дар обҳои зерин замин аст, масоз; ба онҳо сачда макун ва онҳоро ибодат нанам; зеро Ман, ки Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғайур ҳастам, ки гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми онҳое ки аз Ман нафратдоранд, мерасонам; ва то ҳазорон насл ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро риоя мекунанд, раҳм менамоям. Хуруҷ 20:4–6.

Тасвири ғӯсолаи тиллоии Ҳорун, чун буге буд, тасвири рашкро ифода мекунад, зеро он он ғазаби одилонро ба вучуд овард, ки Мӯсоро водор сохт ду лавҳаи аввали Даҳ Аҳкомро ба замин афканда бишканад. Мо қасд дорем нишон диҳем, ки нақшаи қалбакии соли 1863 ба

воситаи гӯсолаи тиллоии Ҳорун рамзгузорӣ шуда буд. Рашки Худо нисбат ба гӯсолаи тиллоии Ҳорун зоҳир гардид, зеро гӯсолаи тиллоӣ худон козибро намоёндагӣ мекард. Он гӯсола тасвири қалбакии Худо буд. Ҳорун эълон кард, ки он худоёнеро намоёндагӣ мекунад, ки онҳоро аз бандагии Миср раҳо карда буданд. Он ду лавҳае, ки Мӯсо дар ҳамон таърих шикаст, «нусха»-и ҳислати Худон ҳақиқӣ, ҳамон Худое буданд, ки воқеан онҳоро аз Миср берун оварда буд. Нақшаи қалбакие, ки соли 1863 таҳия гардид, тасвири рашк аст, зеро он бо дур кардани ҳафт замони қасами Мӯсо ду лавҳаи боби дуҷуми Ҳабаққуқро шикаст.

«Ман дидам, ки нақшаи соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ва рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост; ва дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то даме ки дасти Ё бардошта шуд». *Early Writings*, 74, 75.

Боз Эллен Уайт ба фармон дар бораи дигаргун насохтани ҷадвали соли 1843, бо қайди «магар ба воситаи ваҳӣ», илова мекунад.

«Ман дидам, ки ҷадвали кӯҳна аз ҷониби Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ як рақамон он набояд тағйир дода шавад, магар ба воситаи илҳом. Ман дидам, ки рақамҳои ҷадвал ҳамон гуна буданд, ки Худо меҳост онҳо бошанд, ва дасти Ё бар як иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳо буд ва онро пинҳон медошт, то ҳеҷ кас онро набинанд, то даме ки дасти Ё бардошта шавад». *Spalding and Magan*, 2.

Яъқуб ва Эллен Уайт бо хонаводаи Отис Никол зиндагӣ мекарданд, ҳангоме ки Николҳо ҷадвали соли 1850-ро омода ва таҳия намуданд. Ягона чизе ки дар ҷадвали соли 1850 «тағйир дода шуд», он буд, ки соли «1844» ба ҷойи соли «1843», ки бар ҷадвали соли 1843 нишон дода шуда буд, истифода гардид. Ягона чизе ки «тағйир дода шуд», ислоҳи он «хатое» буд, ки Худо дасти Худро бар он нигоҳ дошта буд. Илҳоми он зан-пайғамбар маҳз дар ҳамон хонае ҳузур дошт, ки дар он ҷадвали соли 1843 ба ҷадвали соли 1850 «тағйир дода шуд», ва ҳафт замони Левизодагон бисту шаш бар он ҷадвал ҳамчунон ҳифз гардида буд, чунон ки бар ҷадвали соли 1843 низ буд.

Фармони дуҷум порчаи дигари ин муаммои нубувватиро дар бар мегирад, зеро он нишон медиҳад, ки Худо наслҳоро мешуморад, то замоне ки барои ҷазо додани гуноҳи содиришуда муроҷиат намояд. Соли 1863 оғози насли аввали чор насли Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум буд, зеро ҳаракати Миллерӣ дар ҳамон вақт ба анҷом расид.

Ду лавҳаи Дах Аҳком намунаи пешакии ду лавҳаи Ҳабаққуқ мебошанд, аммо ҳамчунин онҳо рамзи ду нони ҷунбонидаи Панतिकост низ ҳастанд, ки ягона қурбонӣ дар хизмати маъбад буданд, ки гуноҳро дар бар мегирифтанд. Зоҳиршавии қудрати Худо дар додани Дах Аҳком, зоҳиршавии қудрати Худо ҳангоми фурурезии Панतिकост ва зоҳиршавии қудрати Худо дар таърихи ду ҷадвали миллериён, ҳама рамзи зоҳиршавии ниҳони фурурезии Рӯҳулқудс дар борони охир мебошанд. Ду нони ҷунбонидаи Панतिकост он яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунанд, ки дар айёми борони охир ҳамчун парчам барафрошта мешаванд.

Нонҳои мавҷии Панतिकостӣ бояд бо «хамиртуруш» тайёр карда мешуданд, ки рамзи гуноҳ аст, аммо хамиртуруш бо чараёни пухтан нобуд мегардид.

Дар он миён, ҳангоме ки издиҳоми бешумори мардум ҷамъ омада буданд, ба дараҷае ки якдигарро поймол мекарданд, Ў аввал ба шогирдони Худ оғоз намуда, гуфт: «Аз хамиртуруши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед». Луқо 12:1.

Нонҳои чунбонидашаванда қурбонии навбари ҳосил буданд.

Шумо аз манзилҳои худ ду нони чунбониданиро, аз ду даҳяк ҳисса, биёред; онҳо аз орди маҳин бошанд; бо хамиртуруш пухта шаванд; онҳо нахустмеваҳо барои Худованд мебошанд. Ибодат 23:17.

Яксаду чихилу чор ҳазор — қурбонии навбари рӯзҳои охир мебошанд.

Ва ман назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истода буд, ва бо Ў саду чихилу чор ҳазор, ки номи Падари Ў бар пешониҳои онҳо навишта шуда буд. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли овози обҳои бисёр ва мисли овози раъди азим; ва овози навозандагонро шунидам, ки бо ҷангҳои худ менавохтанд. Ва онҳо гӯё суруди наве пеши тахт, ва пеши он чор ҳайвон, ва пирон месурӯданд; ва ҳеҷ кас он сурудро омӯхта наметавонист, магар он саду чихилу чор ҳазор, ки аз замин фидия ёфта буданд. Инҳоянд онҳое ки бо замон палид нашудаанд, зеро онҳо бокираанд. Инҳоянд онҳое ки ҳар ҷо Барра равад, аз ақби Ў мераванд. Инҳо аз миёни одамон фидия ёфтаанд, то нахустмеваҳо барои Худо ва барои Барра бошанд. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро онҳо пеши тахти Худо беайбанд. Ваҳй 14:1–5.

Синфи парастандагон дар айёми охир, ки ҳаргиз намемиранд ва бо Илос намоёндагӣ мешаванд, бар гуноҳ қомилан ғолиб хоҳанд омад, зеро оташи поксозие, ки аз ҷониби Паёмбари Аҳд бар онҳо оварда мешавад, хамирмоёро аз писарони Левӣ ба таври қомил мепазонад ва дур месозад.

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман тайёр хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ўро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фариштаи аҳд, ки шумо аз Ў хурсанд мешавед: инак, Ў хоҳад омад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Лекин кист, ки рӯзи омадани Ўро тоқат карда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ў истода тавонад? зеро Ў мисли оташи гудозанда ва мисли собуни ҷомашӯён аст. Ва Ў нишаста, мисраро гудохта ва пок хоҳад кард; ва Ў писарони Левиро пок хоҳад намуд, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра соф хоҳад кард, то ки онҳо барои Худованд ҳадияро дар адолат тақдим намоёнд. Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим назди Худованд мақбул хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малоқӣ 3:1–4.

Қурбоние, ки «мисли рӯзҳои қадим» аст, ҳамон қурбонии чунбонии Панतिकостӣ аз ду нон мебошад. Он ҳамчун қурбонӣ боло бардошта шуд ва он ду пайғамбарро, ки дар кӯчаҳо кушта шуданд ва сипас дар оғози бухрони қонуни якшанбе ҳамчун аломате ба осмон боло бурда мешаванд, муайян месозад.

Вақте ки Ҳорун гӯсолаи тиллоии худро сохт, ӯ эълон кард, ки он гӯсола ҳамон худоёнест, ки онҳоро аз Миср берун овардаанд, ва сипас барои Худованд ид эълон намуд.

Ва ӯ онҳоро аз дасти эшон гирифт, ва онро бо олати кандакорӣ шакл дод, баъд аз он ки онро гӯсолаи рехтагарӣ сохта буд; ва онҳо гуфтанд: Инҳоянд худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овардаанд. Ва чун Ҳорун инро дид, қурбонгоҳе пеши он бино кард; ва Ҳорун нидо намуда, гуфт: Фардо идест барои Худованд. Хуруҷ 32:4, 5.

Ҳангоме ки подшоҳии шимолии Исроил аз подшоҳии ҷанубии Яҳудо чудо шуд, Ёробъом, нахустин подшоҳи Исроил, қасдан дар ду шаҳр низоми ибодати қалбакӣ чорӣ намуд, ҳамон эълонери баён кард, ки Ҳорун карда буд, ва иддао намуд, ки ду гӯсолаи тиллоии ӯ ҳамон худоёне мебошанд, ки онҳоро аз Миср берун овардаанд, ва, чунон ки Ҳорун карда буд, ҷашни қалбакиери низ таъин кард.

Ва Ёробъом дар дили худ гуфт: «Акнун подшоҳӣ ба хонаи Довуд бармегардад. Агар ин қавм ба Ерусалим, ба хонаи Худованд, барои қурбонӣ овардан бираванд, дили ин қавм боз ба сӯи хоҷаи худ, яъне ба Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, хоҳад гашт; ва маро хоҳанд кушт ва боз ба назди Раҳабъом, подшоҳи Яҳудо, хоҳанд рафт». Бинобар ин, подшоҳ машварат карда, ду гӯсолаи тиллоин сохт ва ба онҳо гуфт: «Барои шумо ба Ерусалим рафтан бисёр аст; инак худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун оварданд». Ва якеро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон ниҳод. Ва ин кор гуноҳ гардид, зеро қавм барои сачда қардан назди яке мерафтанд, ҳатто то Дон. Ва ӯ хонаи баландихоро бино кард, ва аз миёни пасттарин мардум қоҳинон таъин намуд, ки аз писарони Левӣ набуданд. Ва Ёробъом дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, монанди идие ки дар Яҳудо буд, ид муқаррар кард; ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ овард. Дар Байт-Ил низ чунин кард, ва ба гӯсолаҳои сохтаи худ қурбонӣ овард; ва дар Байт-Ил қоҳинони баландихоро, ки сохта буд, барқарор намуд. Пас, дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, яъне дар ҳамон моҳе ки аз дили худ ихтироъ карда буд, бар қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, қурбонӣ овард; ва барои банӣ-Исроил ид муқаррар кард; ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ оварда, бухур сӯзонид. 3 Подшоҳон 12:26–33.

Дон маънои довариро дорад ва як ҳолатро ифода менамояд; Байт-Ил маънои хонаи Худоро дорад. Чунон ки дар исёни Ҳорун ва ҳам дар исёни подшоҳ Ёробъом, рамзҳо иттиҳоди калисо ва давлатро муайян месозанд, ки дар ниҳоят ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба амал меояд.

Қонуни якшанбе дар охири адвентизм ба вукӯъ меояд, ва дар оғози адвентизм, он ҳаракате ки дар тобистони соли 1844 ҳамчун шоҳи протестантӣ шинохта шуда буд, аз лиҳози ҳуқуқӣ бо шоҳи ҷумҳуриҳо ба ҳам пайваст. Пас, исёни Ҳорун ва Ёробъом ҳам соли 1863-ро намоёндагӣ мекунад, ва ҳам қонуни якшанбе ба зудӣ ояндаро.

Сабаби он ки фариштаи аҳд «писарони Левӣ»-ро пок месозад, на ҳеч яке аз сибтҳои дигарро, ин аст, ки дар исёни гӯсолаи тиллоии Ҳорун, ҳамин левизодагон буданд, ки бо Мусо истоданд. Ба сабаби вафодории онҳо, пас аз он, онҳо он сибте гардонида шуданд, ки намоёндаи қоҳинот бошад, шарафе ки пештар муқаррар шуда буд аз нахустзодагони ҳар яке аз сибтҳо иборат бошад. Аз ҳамин чост, ки Ёробъом эҳтиёт кард, ки қоҳиноти қалбакии ӯ аз

писарони Левӣ набошад, балки коҳиноти худро «аз пасттарини мардум, ки аз писарони Левӣ набуданд» таъин кард.

Писарони Левӣ касоне мебошанд, ки дар вақти бӯҳрони қонуни якшанбе ҳамчун байрақ, ё қурбонии чунбонида, бо оташ пок карда мешаванд. Таърихи бӯҳрони қонуни якшанбе дар айёми охир бо бӯҳрони соли 1863 пешнамоӣ шуда буд, вақте ки шохи нав муайяншудаи протестантӣ ба таври қонунӣ ба шохи ҷумҳурихоҳ пайваст гардид. Пеш аз он ки мо ба баррасии порчаҳое, ки ҳозир ба онҳо ишора кардем, оғоз намоем, боз як хатти таърих боқӣ мемонад, ки бояд ба он пардозем.

Он хат соли 1856 аст, ва мо дар мақолаи навбатии худ ба он хоҳем пардохт.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба Кудси муқаддас, барои поксозии макдис, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадими айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Молокӣ пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифи як воқеаи ягонаанд; ва ҳамин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир кардааст, ифода ёфтааст». «Муборизаи бузург», 426.